

[Justitsministeren.]

etape på vejen til indførelse af en almindelig mødeberettigelse for højesteret. Denne adgang for landsretssagførere til at give møde for højesteret i egne sager benyttes nu i et sådant omfang, at der i ca. 30 pct. af højesterets sager gives møde af en landsretssagfører for den ene eller for begge parter, og ingen, heller ikke højesteret, foreslår denne møderet ophævet. I denne forbindelse kan jeg oplyse, at højesteret, der som før nævnt har adgang til at fratage landsretssagførere denne møderet, i hele tidsrummet fra 1932 til nu kun har benyttet denne adgang i 5 tilfælde.

Efter denne udvikling synes det naturligt, nu da enhver trang til en overgangsordning er forsvundet, at udvide landsretssagføreres møderet i egne sager til at gælde alle sager og derfor helt at ophæve højesteretssagførerprøven. Højesteretssagførerprøven medfører for en part en stærk begrænsning i valget af, hvilken sagfører der skal møde for ham i en højesteretssag. Hvis han ikke vil lade sig repræsentere af den sagfører, som har mødt for ham i landsretten, er han nødt til at antage en af de få højesteretssagførere, medens han ikke kan vælge en landsretssagfører, selv om denne måtte have nøjere kendskab til parten og hans livsvilkår og til sagens lokale, økonomiske eller sociale baggrund.

Det må også fremhæves, at det er overordentlig vanskeligt for landsretssagførere, der ikke er ansat på et højesteretssagførerkontor, at få de fornødne prøvesager. Denne vanskelighed afhjælpes ikke tilstrækkeligt ved de lettelser, som foreslås af de to udvalgsmedlemmer, der vil opretholde prøven, og den har til følge, at ikke alle kvalificerede har samme adgang til at blive højesteretssagførere.

Det må dernæst tillægges vægt, at langt den overvejende del af sagførerstanden går ind for at afskaffe højesteretssagførerprøven. Jeg kan ikke se, at de indvendinger, der er rejst imod at afskaffe højesteretssagførerprøven, er af så væsentlig betydning, at prøven bør bevares.

Man har især henvist til, at procedurens kvalitet for højesteret skal sikres, og at det har stor betydning at afskære unødvendige appeller til højesteret. Hertil kan jeg anføre, at det næppe kan siges, at højeste-

retsproceduren stiller væsentligt større krav til sagførerne end landsretsproceduren, og langt de fleste landsretssagførere vil være i stand til at procedere i højesteret på tilfredsstillende måde, når de har været i virksomhed som landsretssagførere i 5 år og fået erklæring fra landsretten om, at de er øvede i procedure. I denne forbindelse skal jeg pege på, at lovforslaget udvider højesterets nuværende, kun i beskeden omfang benyttede adgang til at fratage en landsretssagfører mødeberettigelsen for højesteret i egne sager til at gælde alle landsretssagførere, der efter forslaget får almindelig mødeberettigelse for højesteret. Jeg mener endvidere, at det er fejlagtigt at antage, at der vil forekomme flere unødvendige appeller til højesteret, fordi erfarne landsretssagførere får almindelig møderet for højesteret.

Efter alt, hvad der er sagt og skrevet i tidens løb om dette spørgsmål, må det være rigtigt nu at foreslå, at højesteretssagførerprøven afskaffes, og at der gives landsretssagførere, der har været i virksomhed som sådanne i 5 år, almindelig møderet for højesteret.

De nye regler er foreslået sat i kraft den 1. april 1958, således at man efter denne dag ikke kan få beskikkelse som højesteretssagfører.

Jeg har overvejet, om der burde foreslås en overgangsbestemmelse for landsretssagførere, som har påbegyndt prøveproceduren for højesteret, men som på ikrafttrædelsestidspunktet endnu ikke er blevet færdige med prøven. Da disse landsretssagførere ved forslagets gennemførelse vil få almindelig møderet for højesteret, har jeg dog ikke ment at burde medtage en overgangsbestemmelse i forslaget, men såfremt det i det folketingsudvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat til at behandle lovforslaget, findes rimeligt, at landsretssagførere, der har udført en del af prøven, får mulighed for at færdiggøre denne og opnå beskikkelse som højesteretssagførere, skal en passende overgangsbestemmelse ikke møde nogen modstand fra min side.

Lad mig endelig tilføje, at dette forslag jo ikke er politisk betonet, og at jeg mener at vide, at meningerne om det er delte i flere af folketingets partigrupper.

Som nævnt før indeholder forslaget også